

[Erik Eriksen.]

mende Udvalg blev ændret til „Ophævelse af Loven om Overarbejde“ — jeg haaber ikke, at jeg med disse Bemærkninger har krænket det i „Berlingske Tidende“ i Dag meget omtalte konservative Initiativ. Den Lov, som det foreliggende Forslag tilsigter at ophæve, Loven om Forbud mod Overarbejde, maa jo ses under den Synsvinkel, at den kom til Verden, efter at der nogle Aar paa Rigsdagen og ved Møder Landet over var talt meget om dette Problem, og jeg kan vel ogsaa sige, at der var talt mere om det, end der var tænkt over det. Socialdemokratiske Agitatorer havde pustet dette Spørgsmaal op til en Betydning, som det i Virkeligheden slet ikke har, set i Relation til Arbejdsløshedstallet, men det var jo nu engang et Agitationsstof, benyttet i en saadan Grad, at det efter Landstingsvalget maatte omsættes til Lov. Jeg er ikke noget Øjeblik i Tvivl om, at mange Arbejdere i Dag vilde ønske, at en Lovgivning paa dette Omraade var druknet i en Kommission ligesom saa meget andet.

Imidlertid maa det forelagte Forslag hilses velkommen, fordi Overarbejdsloven utvivlsomt er blevet en stor Fiasko. Ministeren understregede gentagne Gange under Behandlingen her i Fjor, at Overarbejdsloven under ingen Omstændigheder var tænkt at skulle virke generende, hverken for Arbejdere eller for Arbejdsgivere. Motivet til denne Lovgivning var menneskeligt set saaledes det smukkeste mulige, nemlig at gennemføre en Lovgivning, som virkede produktionsfordelende, og som spredte Arbejdet ud paa flere Hænder, altsaa en Indsats imod Arbejdsløsheden. Fra mit Partis Side blev det gentagne Gange understreget, at en Lovgivning paa dette Omraade vilde blive en Skuffelse for begge Parter, vilde blive til mere Skade end Gavn. Det forekommer mig, at den forløbne Tid har givet os Ret i denne Opfattelse. Det er jo ogsaa fra Ministerens Side i Dag erkendt, at Loven traadte i Kraft under almindelig Forvirring. Det er fra Socialdemokraternes Side i det hele indrømmet, at Loven volder Vanskeligheder, for at sige det mildt.

Fra vor Side er vi fremdeles principielt Modstandere af en Lovgivning af denne Art, og selv om vi, som jeg allerede har sagt det, hellere havde set et Forslag, der tilsigtede en Ophævelse af Overarbejdsloven, saa kan vi naturligvis alligevel give Tilslutning til det foreliggende Forslag. Jeg kan fuldt ud slutte mig til det, som det radikale „Ekstrabladet“ skrev om Lo-

ven om Forbud mod Overarbejde, nemlig at den var blevet een eneste stor Fiasko. Det er en Erkendelse fra indflydelsesrig radikal Side. Spørgsmaalet er da, om Socialdemokratiet tør afvikle sin agitatoriske Fortid paa dette Omraade og se rent praktisk og sagligt paa Tingene, saadan som dette Forslag indbyder til.

Jeg nærer den største Respekt for Kammeratskabsfølelsen i Arbejderkredse og for de Ofre, man der er villig til at bringe, men det forekommer mig, at det er Synd og Skam, at disse Ofre skal bringes forgæves, og det bliver de. Vi har jo alle talt med adskillige, som er meget kede af, at det velbetalte Overarbejde er afskaffet. Det er ogsaa saaledes, at mange Arbejdere i Dag føler den kunstigt skabte Dyrtid meget haardt, og som Følge deraf har de ikke haft noget imod det Overarbejde, som gav en pæn Merfortjeneste. Man kan jo bare gaa uden for Bygningen her og faa en Samtale med Droskechaufførerne, saa kan man faa et og andet at høre om disse Problemer.

„Social-Demokraten“ havde for en Gangs Skyld Ret, da den skrev, at den, der skal aflevere noget, gør det ikke med et Smil paa Læben. Jeg er aldeles overbevist om, at hvis der i Dag blev foretaget en Afstemning blandt de menige Fagforeningsmedlemmer, vilde der blive et stort Flertal imod en Lovgivning, der forbyder Overarbejde, saaledes som her er sket. Jeg har jo nok i Bladene set og ogsaa nu i Dag faaet det bekræftet af det ærede Medlem Hr. Leonhard Hansen, at denne Lovgivning var krævet af Fagforbundene, og jeg har ogsaa set, at Formanden for De samvirkende Fagforbund, det ærede Medlem Hr. Chr. Jensen, midt i al den Forvirring, som Loven fremkaldte, udtalte, at Fagforeningerne havde krævet Loven, og hvis denne Parole fastholdes — den Parole, som det ærede Medlem har givet uden for dette Ting; herinde er han jo en mild og vennsæl Mand, der efterlever det gamle Ord, at Tavshed er Guld —, saa er der, det erkender jeg, i og for sig slet ikke nogen Grund til at spørge, om Ministeren er helt uimodtagelig for en Henstilling fra anden Side, for Resultatet er paa Forhaand givet. Een skal byde, og en anden skal lyde, og i dette Tilfælde er det Ministeren, der skal lyde.

Men vi har jo ogsaa det radikale Parti; hvorledes stiller det sig? Jeg har peget paa, at Partiets næststørste Organ, „Ekstrabladet“, klart og tydeligt har givet Tilslutning til Forslaget, som det her foreligger;